

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3472/2021
06.07.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров, Весне Станковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милена Миловановић адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа ПЕУ „Ресавица“, кога заступа Мирослав Васић адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 825/21 од 12.10.2021. године, у седници одржаној дана 06.07.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 825/21 од 12.10.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 825/21 од 12.10.2021. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 825/21 од 12.10.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Деспотовцу П1 67/20 од 25.01.2021. године којом је усвојен тужбени захтев и обавезан тужени да исплати тужиоцу износе од: 500,40 динара на име мање исплаћене зараде за фебруар 2015. године са законском затезном каматом од 01.04.2015 до исплате и 65.969,00 динара на име трошкова поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужиоца и тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. Закона о парничном поступку – ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац је дао одговор на ревизију.

Предмет тражене правне заштите је исплата новчаног износа који припада тужиоцу на име увећане зараде по основу минулог рада, сменског и ноћног рада за фебруар 2015. године који тужени није исплатио јер је приликом обрачуна и исплате увећане зараде за тај месец применио као основицу основну зараду умањену за 30,37 динара по радном часу, применом чл. 37, 48. и 49. Појединачног колективног уговора

за јавно предузеће за подземну експлоатацију угља („Службени гласник РС“ бр. 29/2004 и 12//2011), чије је важење престало 29.01.2015. године. У нижестепеним пресудама изражен је правни став да је у ситуацији каква је конкретна, када код туженог није био на снази ниједан општи акт у периоду од 30.01.2015. до 30.03.2015. године, јер је Појединачни колективни уговор престао да важи 29.01.2015. године а нови Колективни уговор туженог почео да се примењује тек 30.03.2015. године, тужени био дужан да обрачун зараде изврши у складу са Законом о раду. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова одговарају тумачењу права које се односи на временско важење колективних уговора, какво је правно схватање изражено у бројним одлукама овог суда. Ревидент не указује на друге правноснажне судске одлуке којима је, евентуално, другачије одлучено у истој чињенично правној ситуацији. Врховни суд налази да нису испуњени услови ни други услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, ни новим тумачењем права, имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, као и начин пресуђења и разлоге на којима су засноване побијане одлуке нижестепених судова.

Из наведених разлога одлучено је као у првом ставу изреке, на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења из члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, а у вези с чланом 413. ЗПП, па је утврдио да је ревизија туженог недозвољена.

Законом о парничном поступку је прописано да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радних односа (члан 441). У осталим парницама из радног односа сходно се примењују остале одредбе тог закона (члан 436), те се дозвољеност ревизије у тим парницама цени под истим условима као и у имовинскоправним споровима у којима се одлучује о новчаним потраживањима. То значи да ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе ревизија није дозвољена (члан 403. став 3).

Пошто у овом поступку предмет тужбеног захтева није било одлучивање о заснивању, постојању и престанку радних односа, већ исплата новчаног потраживања, а вредност предмета спора који се побија ревизијом очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије, изјављена ревизија је недозвољена, због чега ју је Врховни суд одбацио другим ставом изреке, на основу члана 413. ЗПП.

На основу члана 165. став 1. у вези са чланом 154. ЗПП, Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова за састав одговора на ревизију, јер они нису били потребни, због чега је одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**